

CA-NOSTRA

INCA

21 DE MARS

1908.

AB CENSURA ECLESIASTICA

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XII

EL DIMONI MUT.

Poquíssims son els que no han sentit parlar de la curació maravellosa d'aquell endimoniat, a qui el mal esperit havia fet tornar mut y també havia enterbolit sa vista segons diuen els sants evangelistes: perque son ben contats els que un any o l'altre no hajen anat a escoltar el sermó del dimoni mut, que així anomenen a n-el del tercer diumenje de Corema. No serà per tant necessari reproduir punt per punt el passatge de l'evangeli de St. Lluc que parla d'aquesta curació, sino que tot d'una podèm comensar a veurer algunes de les moltes ensenyances que conté aquest fet, ja que es impossible el compendiarles totes a n-el reduït espay de que pug dispòndrer, y triaré les que consider més apropiades a les necessitats actuals y que més poden contribuir a n-el benestar de tothom.

Per de pronte si vos ne recordau trobareu en aquest passatge tres classes de persones: un que no parla, altres que parlen malament y una dona que parla bé, y cadascuna d'aquestes classes representa a les varies persones qu'avuy componen la gran familia cristiana.

Aquell miserable de qui s'havia apoderat el dimoni y que com he dit era mut y cego, representa a una gran part de cristians d'avuy en dia que heu son sols de nom y perque los batiaren quant eren petits, indiferents per tot allò que no sia d'aquest món, que no obrin la seua boca per alabar a Deu, ni venen l'estat deplorable de la seua ànima, que quant han de sortir de la parroquia no saben de que s'han de confessar perque no fan mal a ningú, que no escolten may la paraula de Deu y se contenten ab una missa de corre-guda els diumenjes y festes que los ve be s'anarhi. Segurament no se pensen estar endimoniats y tendrien per gran injuria es que los diguessin que duen el dimoni dins el cos; però si reflexionassin demunt les paraules del bon Jesús; aquell que es de Deu escolta la paraula de Deu y voltros no l'escoltau perque no sou de Deu, voltros tenui per pare a n-el diable; haurien de confessar que están ben representats per aquell pobre endimoniat, y los convendria molt presentarse a Jesús pera que obrás ab ells un nou prodigi alliberant-los de l'esperit maligne.

Apareixen també en aquest passatge del sant evangeli uns que parlen malament del Salvador y son els fariseus que no pognent negar sa veritat d'aquell miracle que havien vist, refusaven confessar les conseqüències que se deduien a favor de Jesus. Cegos voluntaris no volien veurer que aquell que té poder demunt el dimoni, li es superior y que

aquest poder manifestat de una manera tan clara era una prova de la divina missió de Jesus, y obstinats en la seva malicia cercaven desprestigiar a n-el Salvador, diguent que enjegava els dimoni ab el poder de Belzebub, príncep dels dimonis. Aquests fariseus podem dir que son una figura dels mals cristians que no tenen fre a la seva llengua. Les blasfèmies que sovint surten de la seva boca, les converses llicencioses a que se entreguen y les murmuracions o befa que fan dels que obren el bé, manifesten ben a les clares la corrupció que tenen dins el seu cor, ressitint sempre a la veritat y esforçantse pera que sien molts els que a ella se oposin com si fos una defensa de els seus desordres es que sien molts els criminals. ¡Quanta desgracia esser d'aquests miserables encare que ells se considerin ditxosos perque fan lo que reclamen les seves passions!

Aquestes dues classes de persones a n-el pareixer tan diverses no se troben a una gran distancia unes de les altres segons heu manifesta el bon Jesús quant diu: aquell que no está ab mi va contra de mi y aquell que ab mi no replega, escampa. Inimics son de Jesus tant uns com els altres, y de tots sen ha apoderat el mal esperit, si be a aquells que son inimics declarats pareix que hi es anat ab set esperits pitjors que ell para ferlos cometre tota classe de maldats, y per això es més gran la seva miseria com assegura el bon Jesús. Per últim, trobam en aquest passatge a una dona que sense temer a la malicia dels fariseus manifesta la seva fe, y devant aquell miracle que acaba de presenciar se desfá en alabances de Jesus. Aquesta piadosa dona es figura dels bons cristians que alaben a Deu ab la seva llengua, però molt més ab les seves obres, persones vertaderament ditxoses, que no sols escolten la paraula de Deu sino que la practiquen. ¡Oh si fossin molts aquests quanta ditxa y felicitat hi hauria en aquest món! La paraula de Deu es un foc que penetrant dins el cor de l'home destrueix tot lo dolent que hi troba y el prepara y dispon para que pugue esser digna habitació del Esperit Sant. Aquell que escolta la paraula de Deu y la medita molt, pronte se distingeix per la seva caritat y totes les demás virtuts que de ella se deriven y qu'el catecisme enumera baix del nom de fruits de l'esperit Sant. Els que no escolten la paraula de Deu sentirán dins el seu cor els ardors de sa concupiscencia, y per això les obres que farán serán les que anomena San Pau, obres de la carn, y son: la luxuria, la idolatria, les enemistats, envejes, bregues, homicidis, borratxera y altres per l'estil, y no es estrany que així succeyesca estant baix del domini

de Satanás.

Para acabar aquest senzill treball vos diré que si voleu la verdadera felicitat no'n cerqueu altre que la que mos indica el bon Jesús, diguent: Benaventurats els que escolten la paraula de Deu y la observen.

PAU MIR *Pre.*

SAN JOSÉ

*Vedle, en oscuro pueblo de Judea,
Pobre, sufrido, á su labor atento
Desde que el sol enciende el firmamento
Hasta que en el acaso centellea.
Es el sudor que de su faz gotea
Precio bendito del frugal sustento
De Aquel que hizo la luz, dió alas al viento
Y al prado mieses que la brisa orea.
Son Jesús y María sus amores;
La oración el solaz ambicionado
Descanso de sus áridas labores;
Y, sereno en las dichas y dolores,
Labra del mundo lejos y olvidado,
Su corona de eternos resplandores.*

JOSÉ M.ª TOUS Y MAROTO.

CARTES A UN SACERDOT.

Molt reverent Sr: Salut y gracia.

Jo no me cansaré de recordarli la gran necessitat de trebayar; y concretament avuy de fer en sa parroquia una *junta d'acció social*. Basta que un se doni compte de la realitat de la nostra situació y de l'urgencia de trebayar per l'equilibri y la justicia. Perque es ben ver que temps pitjors demanen medicina més grossa, y major sacrifici. Els rics qui no son relligiosos, y ja son moltíssims, deixen d'esser caritatius, se fan egoistes; els pobres qui no son relligiosos y ja son moltíssims, deixen d'esser pacients y se fan superbos; les autoritats qui no son religioses, y ja son moltíssimes, deixen d'esser justes y se fan tiràniques; la classe mitja, qu'es de cada dia manco religiosa, se fa indiferent,... y axí son els elements de la societat, qui tenen equivocats els medis estafet el fi, maliciosament ocults la solució en lo humá, y..... V. ja ho veu, ja ho compren, y no li he de venir a dir, perque conech que V. es un benemerit sacerdot, ple de santa caritat, y de desitj de trebayar socialment, no li he de venir a dir lo que escrivia sobre'l bolletí episcopal de Bonsaires un fervent apostol social: «que val més sembrar sense que un meteix haja de cullir, que voler cullir sense que un haja sembrat.»

A sa derrera carta me deia que se trobava tot sol dins la vila, que no sabia com havia de comensar l'obra, la propaganda. Jo n'he

Sr. D. Estanislao de K. Aguiló
Montesión, 29
PALMA.

sentits també de seglars d'una conducta inmillorable, que no es possible fer res, perquè ningú ajuda, la cooperació no hi es... Be; hi ha cosa de veritat: mes jo vull reprovar altament axò que li deim pessimisme. La pitjor desgracia es que circuli entre'ls sacerdots aquest pessimisme, malaltia alarmant, sistema insufrible y condenable.

Lo més bò, lo que ajuda, lo que hi fa molt en una sana reacció de l'optimisme, la fé en l'idea, la fé en la necessitat d'obra salvadora. Restar dins l'acoquinament y l'inacció; faltar al cooperatisme, a l'acció, avuy axò ja no té excusa, no pot justificar la conducta d'un bon catòlich, y manco d'un sacerdot.

Per axò ara'l volia estimular a donar una passa y presentarli una obra de capital importància: una *junta d'acció social*. Es lo més senzill... y no costa res.

No hi ha poble, per petit que sia, aon no hi manqui una constitució social destinada a resoldre un problema, a satisfer una necessitat, la que més pressa doni en ell. Donchs, en aquest poble jo comensaria per una *junta parroquial*. Ella se compondrà de les persones que dins la localitat mostrin més desitj y coratge per trebar dins aquest rol-lo. Així s'estableix un bon cooperatisme; s'unifiquen els pensaments, y les energies s'encaminen a un meteix objecte. Exemples d'aquestes juntes parroquials ne son casi tots els pobles de la diócesi de Sevilla, aon comensen a fruitar admirablement. Allá les juntes dels pobles reben de la superior junta diocessana, llibres e indicacions, idees, iniciatives y ajuda poderosa. Crech jo que la institució d'aquestes juntes seria un gran comensament de la organització de l'obra social a Mallorca.

Una junta d'acció popular seria'l solch aon caurien y arrelarien y fruitarien les idees socials: o bé una caxa rural per millorar la situació del conrador, o bé un Sindicat obrer per la millora del obrer, o bé una Cooperativa de consums per prevenir dies dolents y amarchs pel pobre... en fi, allá hi neixerien les bones obres socials que farien acostarse el poble a-n el sacerdot, a l'esglesia... perquè avuy s'en decanta desgraciadament, y en camvi, estám dins ca-nostra y nos dolem de lo que passa!

Deu lo guardi. Y fins a una altra.

son affm.

J. BLOUD.

L'ADÚLTERA PERDONADA.

Principi d'un Evangeli
Dels que escrigué Sant Joan.
Cap. VIII.

*Jesus era a la montanya
que's deya del Olivar;
y dematí vengué al Temple,
y s'hia, al poble ensenyant.*

*Els fariseus y els Escribes
li varen acompanyar
una dona, en adulteri
sorpresa; y tenguen-la allá,
en mitx de tots, li digueren:
—Mestre, Moyses va manar
que han de morir apedregades,
segons Lley, aquestes ials.*

¿Tu, ¿qué hi dius?—(Axò le hi deyen

*sols per poderlo acusar.)
Però Jesus escrivia
en terra, amb so dit, cap baix.*

*Y com ells més insistissen
lo meteix interrogant,
Jesus, alsantse, va dirlos:
—Qui's trobi sense pecat,
de tots voltros, que li tiri
la primera pedra...—Y, va
seguir sèrio altra vegada,
en terra, escriguent cap baix.*

*Cuant sa resposta sentiren,
s'en comensaren anar,
(els més vells davant els joves)
y Jesus tot sol quedá
amb la dona qui, en mitx dreta,
confusa havia romás.*

*Y, alsantse Jesus li diu:
—Dona, els qui t'han acusat
¿ahont son? ¿Ningú te comdamna?—
Y ella respon:—Senyor..... Cap.—
Jesus li digué a les-hores:
—Ni jo tampoch te comdamn.
Vesten y no pequis pus.—
La dona s'en aná en pau.
¡Cuanta dolentia humana!
¡Cuanta divina bondat!*

B. FERRA.

CAMÍ PER L'ACCIÓ CATÓLICA.

Continuament nos arriben a les mans lletres pastorals que els bisbes d'Espanya endressen als seus feels. Es admirable com d'un cap a l'altra de nació s'escampa el crit de *via-fora!* dirigit als sacerdots per comensar la vida activa d'apòstol; es admirable com cada bisbe respon a l'altre y fan a qui pot més la repicada animadora: aquesta repicada qui posa en els cors entusiasme y fe y constancia.

Ara es el bisbe de Málaga qui tot just ha publicat una Pastoral sobre l'acció dels catòlics, conforme les doctrines del llibre sant «Actus Apostolorum».

Preferim avuy que els nostres lectors assaboresquen un bocí de la lletra pastoral en la llengua de Castella: es hermosa, plena de doctrina, encoratjadora, que aprofitará als catòlics socials tant sacerdots com seglars: es que té tant gran eficacia!... es que val tant!...

Veis aquí un bon retay:

«En la acció catòlica puede haber tres peligros capaces de desacreditarla y deshacerla: 1.º, preferir la acció de la vida exterior á la de la vida interior; 2.º, la escasez de intensidad de la acció por el afán de extender demasiado su campo; y 3.º, la inconstancia.

A estos tres males hemos de poner remedio, y hemos de seguir trabajando individual y colectivamente con tan excelsa bandera en nuestras manos. Los remedios deben ser estos:

Contra la preferencia dispensada á la acció exterior con menoscabo de la interior, hemos de poner paralelas la acció interior y la exterior. Más todavía: como el alma infunde vida al cuerpo, la acció interior ha de dar la vida á la acció exterior en el catòlico de acció y en el organismo y personas á quienes favorezca con su celo.

Contra la escasez de intensidad en la acció, por el afán de extender el campo, hay que circunscribir discretamente el objeto de la propaganda; no lanzándose á todas las obras de celo, sino á alguna ó algunas, según las necesidades de la Iglesia en cada lugar y contingencia y según los elementos con que contemos.

El tercer peligro para la acció catòlica está en la inconstancia y es un remedio poderoso contra ella la federación de las obras catòlicas y de sus hombres.

Contad las obras que hemos creado y las que subsisten, los hombres que se han ofrecido á colaborar en ellas, los que perseveran y os convenceréis de que somos inconstantes con daño nuestro y de la Iglesia. No queremos tomaros estrecha cuenta de esa falta. Hay algo en nuestra sangre meridional que la produce; pero la gracia perfecciona la naturaleza y la levanta con fuerzas celestiales para sobrellevar un peso que nuestros débiles hombros no soportarian.

Por de pronto fijaos en los efectos de la inconstancia. Son parecidos á los de la muerte: paraliza, disuelve, separa á los que juntos se amaron y trabajaron, amortigua los bríos de los que sobreviven, deja en orfandad á los inexpertos, que por sí solos no podrán sostenerse, corrompe, desacredita, mata, y con tal género de muerte que hay que hacer milagros para resucitar las obras fenecidas. Semejantes á las flores nacen las obras catòlicas llenas de alegría, é inundando de regocijo á todos los amigos de Dios. Extienden sonrientes su gallarda pompa: el sol del cielo las baña y el aire las orea. El sudor de los catòlicos las riega y la sangre de Jesucristo las enciende. Difunden en todo el jardín de la Iglesia su rico perfume, y, en una hora, en un minuto, la mano fría de la inconstancia las toca y las convierte en polvo.

Hay madres que mueren y dejan prole numerosa y sana. ¡Si á lo menos fuesen así las obras que desaparecen! Hay muertes engendradoras de otros seres: *corruptio unius generatio alterius*, dice la Filosofia. ¿Cómo podrá esto lograrse? Aunque San Ignacio profesara el principio de que no quería edificar con escombros, no lo son las columnas enteras, las piedras no quebradas, ni los ladrillos bien conservados; y es indudable que un buen arquitecto los sabe utilizar. En lo que San Ignacio merece á ciegas ser imitado es en eliminar á los que trastornan las cabezas de los demás: estos trastornadores, si tienen celo, que trabajen sueltos, como los guerrilleros, prestando alguna atención á la dirección del general, é inspirándose en sus principales direcciones; pero no se olviden de que no es catòlico romper la comunicació con la autoridad de la Iglesia.

Lo catòlico, lo que el Sumo Pontífice manda, lo que Nos os preceptuamos, como un remedio á la inconstancia, es la federación de los catòlicos de acció y de sus obras.

Cuando las obras catòlicas estén federadas, y antes para confederarlas, es conveniente que los que presidís las obras de la capital, visitéis las obras y los hermanos de la diócesi, San Pablo visitaba los hermanos, para ver cómo les iba; y con esta visita consolidaba lo débil, curaba lo enfermo, ataba lo quebrado, levantaba lo caído y buscaba lo que se había perdido (XV, 36); (Ezeq., XXXIV, 4).

Obra muy de atender, de esta constancia, debe ser la invocación de las leyes establecidas en la nación para defendernos de posibles ataques. San Pablo, estando en la cárcel, desconcertó á las autoridades perseguidoras, invocando la ley, y le dejaron libre. (XVII, 34) En España hay todavía muchas leyes que amparan la vida catòlica. Concedlas, acudid á su abrigo (1).

Respecto de las cárceles los Apóstoles no nos enseñan ni á temerlas, ni a buscarlas (XVII, 22); pero San Pablo no perdía el tiempo en la prisión y convertía á los carceleros.

(1) Véase *Reclamaciones legales del P. V. Iñada y El Derecho Español* de López Peláez.

Sacerdotes y seglares de acci3n suelen hoy hacer esta pregunta: en vista de que el pueblo no va al templo, ¿será hora de mudar de sistema y lanzarse á la calle para la propaganda cat3lica? La contestaci3n á esta pregunta la da San Pablo con su conducta (XVII, 17): disputaba en la Sinagoga con los judíos y los cristianos todos los sábad3s, y en las calles y plazas todos los días, con los que allí encontraba. Si entendemos hoy por plaza y calle toda reuni3n privada ó pública, la prensa, etc., habremos acertado. De donde no se desprende el error americanista de que hay que dejar el templo, é ir á la calle; como no sea en el sentido de que hay que salir del templo para volver al templo con más gente coquistada en la calle.

Esta labor premiaba Dios á San Pablo con la palabra, diciéndole *no temas, sino habla y no calles* (XIX, 9); y con los hechos dando virtudes curativas á los pañuelos y sudarios que el Ap3stol hacia para vivir con su trabajo; dando á sus viajes eficacia, donde aprendemos á viajar con fines de acci3n cat3lica; y llenándole de valor cuando veía claro que en alguna ciudad le esperaban recias persecuciones (XX, 22).

Oid, para fin de esta parte, una comparaci3n. Cuando ciertos animales tienen que atravesar rios caudalosos, se sujetan unos á otros, y formando firme cadena, llegan hasta la opuesta orilla. La revoluci3n es ese torrente y tenemos que pasar por él. Juntaos y salvad el peligro. Así el inconstante y el débil recibirán alientos del animoso. ¡Es tan facil hacer entre muchos hermanos la obra más arriesgada!

TRADICIONS POPULARS

MALLORQUINES.

DE COM ST. VICENS FERRER PREDICÁ A SO'N GUAL DE VALDEMOSA.

Va esser demunt un pujolet aont encara hi ha una caseta que li diuen de St. Vicens.

Mentres predicava, se posa a ploure. N'hi hagué que fogiren y s'en dugueren una bona banyadura, qu'els arribá fins a sa pell. Es qui no's mogueren y escoltaren es sermó, no's banyaren gens, y tornaren a n-es poble tot xelests.

St. Vicens s'en entra a sa taverna de *Ca'n Ferrer*, y demana una quarta de vi.

—Y es bòtil? li diuen.

—Bòtil? diu ell. 'No n'he mester. Posau-m'ho assí dins.

Y s'alsa'ts hàbits una mica, fentlos fer una botxa.

Es taverner badava'ts uys ferm devant tal sortida; pero diu entre sí metex:

—Ja hu vorem. Mentres m'ho pach, m'en fas trons si's vi li cau en-terra.

Sobre tot, li tira sa quarta de vi dins aquella botxa, y ¿que me'n direu?

No més se'n hi aturá devers la mitat dins sa botxa; la resta passa y caygué en-terra; era aygo broxa.

—E-hu veys? diu St. Vicens. Tot axò qu'es passat, era s'aygo que hi vieu posada, y hu venieu per vi! Tot axò hu robau a n-es pobres,

Aquell taverner va romandre més empegueit que'l rey-porch, y se conta que no n'hi posá pus d'aygo dins es vi.

Axi hu fessen ets altres!

ANTONI M.ª ALGOVER.

(1) La'm contá En Juan Fiol, *Rodó*, de Valldemosa.

Escapulons.

D. *Alfons a Barcelona*. S'ha profitat la seva venguda a la ciutat dels comptes, per des-senrocar la primera pedra y fer la inauguraci3n de les reformes interiors que farán de Barcelona, una de les ciutats més hermoses del món.

Va esser una nota simpática pels catalans, al passar el Rey per devant el teatre principal aont hi havia una gran bandera catalana, qu'el Monarca la saludás militarment. Res de terrorisme durant la seva estancia allá.

Entre paréntissis. Una trista realitat salta la vista a l'homo mes curt de gambals. Lo fet d'haver de viatjar tot una monarca en plé segle del pogrés poc meys que entre mitx de beyonetes. ¡Oh Santa llibertat que temps tan ditxosos mos propociones!

En honra del S. Cor de Jesus. A Sevilla se treballa per la coronaci3n can3nica y pontificia de l'imatge del Sagrat Cor de Jesús.

La idea ha estada rebuda ab entussiasme, y les llistes dels donats aumenta una cosa pe no dir.

Lo del Marroch. Sembla que no venen les coses a gust dels francesos.

Lo general D'Amade ha rebut algunes palisses per part de les mehalles del Haffid, que no será tan fi com volen venir a suposar.

Lo cert es que'l Govern francès ha resolt aumentar ab 10.000 homos la divisi3n de Casa Blanca.

Nosaltres per ara bons, gracias a Deu.

El Imparcial del dia 22 de febrer d'aquest any anunciava la siguent obra: «LA IMPOSTURA sacerdotal. Vida y muerte de Jesucristó, con interesantes datos acerca de la FALSEDAD de los CULTOS». Aquest anunci no necessita comentaris y ell totsol demostra lo acertats qu'están els bisbes al condemnar la prempsa lliberal.

Paraules del Bisbe de Zamora. Els qui fomenten els mals peri3dics ab la suscripci3n y los lletgeixen seguit, seguit, se troben en termes generals, incapasos de rebre'ls sagraments, com indignes de l'adsoluci3n.

Noves d'Inca.

IMPORTANT PELS NOSTRES SUSCIPTORS. Al comensar a cobrar el primer trimestres d'enguan y hem dispost qu'els nostres abonats que paguin tota l'annualitat adalantada, rébiguen cada quinze dies, dins el setmanari, un altra publicaci3n de regalo, que creim que será del seu gust per la lectura netament cat3lica que sempre conté. Aquesta será «La Lectura Popular», d'Orihola, que tant de nom y popularitat li doná son difunt director, D. Adolfo Claravana, y qu'are segueix amb el meteix carácter humoristic, agut y festiu.

Per tenir aquesta xeripa, es necessari qu'els suscriptors vengen o enviina pagar a n-aquesta Redacci3n, carrer de Mallorca. 1, Inca.

No solament ha marsetjat durant aqueix mes, sinó que ha fet un temps de vertader hivern. L'esplet de metles fins aquí no ha tengut res de nou, gracias a Deu, veent-se nostres ametlerars carregats de metlons, qu'ab apinyats remells, guayten per les fulles, embellint els camps y alegrant el cor esperen-

sat del pagés. Les diades plujívoles y tapades qu'ha fetes, han estat causa que no fes gelades, que prou perill hey hagut en les nevades que sorvint blanquetjen les montanyes.

Deu mos ho conserv, Ell qui pot.

(SORTINT DEL SERMÓ)

—¡Vaja un sermó que ha dexat caure el Pare coremer!

—Si qu'hey tira a ferir.

—Però, mira qu'es una bona recreu, això, que tot d'una que diu per lo senyal.... nyoo... nyooo.... y nyooo.... dels orges del *diablotogràfic*.

—Això's no tenir vergonya. Bona l'hey has dita *diablotogràfic*.

—Aqui si que n'hi ha de tolerancia de cultos.

—Deus voler dir..... tolerancia d'orges.

—Es lo meteix.

—A ne qué? Are qu'en posarán un a n-el circol d'obriers no hi tornaré pus a n-el *diablotogràfic*.

—¿O encare hi vas? tú si que no'm tens d'alatxa a la teva cara, engreixar a qui desbarata el culto cat3lic.

—Bona nit Francinayna,

—A reveure Margalida, y no hi tornis pus.

Per substituir a Mossen Pere J. Ferrer a n-el carrec de custos del cementeri, mort el mes passat, ha estat nombrat per nostra Corporaci3n Municipal, l'amic Mossen Francesch Rayó, Vicari d'aquesta parroquia.

Lo felicitám.

Ja que lletgim a un peri3dic palmesá que la prempsa local, dexant els convencionalismes y els falsos miraments, hauria de treballar per l'instinci3n del joc a les Balears, volem manifestar que mos han dit, que a certa societat política, d'Inca, se juga al *monte*. Aixi mos ho han venut y qui es confrare que prengue candela.

Ja hu será ferest si's veu esser poder!

En nostra Parroquia tots els dies s'ensaya la missa d'Angels, dirigida pel Pare Mudoy.

S'han impreses unes fuyetes ab la lletra del cant ordinari de la missa. En nostra llibreria se venen a la menuda a dos céntims de pesseta una.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00 a	88'00.
Blat.	la cortera de 18'50 a	19'00.
Xeixa.	id. de 19'00 a	19,00.
Ordi mallorquí.	id. de 11'00 a	11'00.
Ordi foraster.	id. a	10'00.
Sivada.	id. a	08'00.
Ídem forastera.	id. a	06'00.
Faves cuitores.	id. a	00'00.
Ídem ordinaries.	id. a	17'25.
Ídem pel bestia.	id. de 00'00 a	16'50.
Blat de les Indies.	id. a	16'00.
Ciurons.	id. a	22'00.
Fesols.	id. a	30'00.
Monjetes de confit.	id. a	50'00.
Ídem blanques.	id. a	30'00.
Patates.	id. de 05'00 a	06'00.
Muniacos.	id. de 04'00 a	04'50.
Figues seques	el quintá a	08'50

PELEGRINACIÓ A LOURDES.

VII.

PROCESSÓ DE LES ANTORXES.

En les grans diades de Lourdes *el demati* cada Pelegrinació s'ocupa en l'acte propi que té senyalat en el seu programa. Presentació a l'Immaculada Verge, Viacrucis, Comunió general, Ofici solemne, &, tot amenizat amb cantichs de fe y amor a Deu, e himnes de gloria y honor a la seua Santíssima Mare. En sis llengües totalment diferents amb gran plaer sentirem cantar alabances a Maria Santíssima. Aquí se compleix la profecia: «Beatam me dicent omnes generationes».

El decapvespre tots els pelegrins acudexen entusiasmats y abans d'hora el espectacle grandios y sobrenatural de ses curacions miraculoses, *única causa* d'aquest moviment extraordinari, colossal y may vist en los altres sigles, axò es, de l'afluencia de tants de millions de pelegrins de totes les nacions a la Santa Cova fa poch temps desconeguda y amagada en los Alts Pirineus.

El vespre, finalment, se fa sa *Processó de les Antorxes*, imponent y solemníssima y que no s'assembla jens amb la del Santíssim. Es un'acció de gracies que se dona a Maria Santíssima pels beneficis rebuts, principalment en les curacions miraculoses, no sols dels cossos sino també de les ànimes. Y com en els dies qu'estàrem a Lourdes la Mare de Deu derramá a mans plenas, sobre tot a demunt els Bretons, grans beneficis, d'aquí que també se li donaren grans accions de gracies, Aquí multituds que apenes se poren contar, de totes les nacions, y tributs, y pobles, y llengües, venen a cantar bendició, y virtud, y gloria, y acció de gracies a l'Esclava del Senyor, «y totes ses generacions l'anomenen benaventurada.»

Dia 12 vaig assistir a la *Processó*, y el dia 13 la vaig voler presenciar de demunt la Muntanya Santa, de devora la Basílica. No's pot descriurer l'especte esplendorosíssim, ni explicar l'efecte que causa tal manifestació de fe catòlica, tant si se mira de baix com de demunt l'altura.

Torrentades de gent que debaxen per la gran *Via de la Gruta*, torrentades de pelegrins que venen per la bellíssima *Rambla de Sant Miquel*, torrentades de cristiars que surten dels contorns de la Cova; totes s'aplegan y fan inmensa processó voltant la Plassa del Rosari, pujant per les rambes o escalinates de la *gran terrada* y tornant devellar. Valdement sien les vuit del vespre, se veu perfectíssimament el riu colosal format per aquelles torrentades de pelegrins que tots duen el seu ciri ò *antorxa* y que corre per espay d'un' hora y mitja.

Figurauvós dotze mil persones formant processó ben organizada, formant un riu de llum y de cristiars que causen una remor cent vegades més forta que la del Gave, y unes onades d'harmonies que no perexen d'aquest món. El frontis de les tres esglesies, el Rosari, la Crípta y la Basílica, que pareix el de una sola esglesia, il·luminat tot amb electri-

cidat, amb colors molt diferents y l'altíssim *Torreyó* de la Basílica tot color de cel, presenta un aspecte que no es d'aquesta vall de llágrimes, sino que pareixi un tros de cel.

¡Quin espectacle tan sublim! ¡Quant digne de Deu, dels Angels y dels homos! ¡Amb-e quina satisfacció no ha d'escoltar Maria Santíssima desde el cel els cantichs majestuosos y casi eterns *Ave, ave, ave Maria*, que les remors dels rius envien per tota la terra, y els oratjols escampen per tot el cell

Però vé qu'acaba la processó y aquell riu de llum se converteix en un mar de claretat: es qu'els dotze mil pelegrins se reunexen en la gran plassa del Rosari y entonen tots plegats a la Reyna de cels y terra y alsant sos cors y ses mans a-n el cel, una fervorosíssima *Salve Regina*. Per completar el quadre se termina la manifestació de fe cantant un solemníssim «Credo in unum Deum.» Si per desgracia se troba allá perdut algun impío, sí encare no es un condemnat, no pot menos d'esclamar «Credo in unum Deum.»

Si baix de la Cúpula Vaticana de Sant Pere un impío francès va esclamá en la célebre frase: «Baix de sa Cúpula de Miquel Angel jo tench fé;» noliros porém dir: «Baix de la Cúpula de Nostra Senyora de Lourdes, inmensa com l'espay y altíssima com el firmament, no hey caben impíos.»

UN PELEGRÍ.

Anuncis.

LLIBRERÍA LA BONA CAUSA
den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.
CENTRE DE SUSCRIPCIONS.
INCA.—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—TROBAREU:—

Estampes

DE PRIMERA

COMUNIÓ

ab diferents dibuxos y mides desde a cinc cèntims fins a deu reals.

—(·)—

Obres de

MOSSEN MIQUEL COSTA.

El Via-crucis a 0'75, y a 1'00. Ptes.
El Mes de Maig a 1'50 — ídem.

—(·)—

Mater admirabilis

—O SIEN—

Les esclencies de la Verge meditades en los versets de la seva Letania lauretana ab una preciosa estampa elegòrica a cada un.

PER MOSSEN FÉLIX SARDÁ Y SALVANY.

Llibre apropiat per regalo.

Gran Varietat.

Setmanes Santes, devocionaris, llibres, follets y objectes propis per regalar als nins de primera comunió.

—(·)—

Diccionari CASTELLÀ.

PER RODRIGUEZ NAVAS.

PUBLICAT PER LA CASA CALLEJA.

Conté doble paraules de les que comprén el Diccionari de l'Academia Espanyola. Es el més complet y barato, total val deu pessetes, y encare a n-els obrers que disponen de poes caudals los ho derèm a plassos.

INCA.—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

MOBLERÍA D'EN MATGÍ PRATS

Gran baratura de mobles de tota casta: de nogué, caoba, y fusta blanca a voler.

Comercio, INCA.

Miquel ferragut.

En son taller de Fusteria se fabrica tota classe de mobles desde els més econòmics fins a n-els de més valor, però tots se fan en gust artístic.

CONSTRUCCIÓ EN OBRES Y EDIFICIS

Carrer de Mallorca, 54, INCA.

EL ARTE

PINTURA Y FOTOGRAFÍA
D'EN

Bartomeu Payeras.

Inca, S. Bartomeu, 15, a una entrada-esposició que veureu que val ulls per mirar.

Ca-nostra

SETMANARI D'INCA EN MALLORQUÍ.

Preu de suscripció

Un trimestre una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els pobres y obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 cèntims mensuals, 2'40 l'any.

A les congregacions, societats catòliques y demés persones que, desitjoses de fer propaganda, volguessen una regular cantitat de exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.

Suplicám a nostres lectors que fassin correr aquesta publicació entre amics y coneguts a fi que tothom s'aprofit de la seva lectura.